

ESPERANÇA DAVANT DEL DIA DEL SEMINARI

Lluís Martínez Sistach, cardenal arquebisbe de Barcelona

El proper diumenge, 22 de març, celebrarem el Dia del Seminari. Aquest any el vivim amb un sentiment d'esperança, com ja us vaig comunicar en una carta personal meva a tots els diocesans i ara ho recullo en aquest comentari setmanal, pel do que Déu ens ha fet aquest curs: 11 joves han entrat al Seminari Major de la nostra estimada arxidiòcesi. Representa un augment molt considerable respecte del curs anterior, ja que se n'ha gairebé doblat el nombre.

Em plau, amb motiu del proper Dia del Seminari, fer-vos partícips a tots d'aquesta bona notícia, d'aquesta joia, perquè ho agraiïm al Senyor. Es tracta d'una revifalla vocacional? Potser seria prematur parlar així. Hem de veure si aquesta tendència es manté en els pròxims anys. No podem llançar les campanes al vol, però sí que aquestes xifres són motiu d'esperança. La primera cosa i més important que hem de fer és donar-ne gràcies a Déu, perquè la vocació sacerdotal és sobretot una gràcia de Déu, una gràcia immerescuda per part dels qui l'hem rebuda.

El meu agraïment, després, va dirigit a tots els diocesans. En primer lloc a aquests joves que Déu ha cridat a ser sacerdots i que han respost generosament. Són joves que han iniciat i de vegades ja han acabat els seus estudis universitaris o la seva activitat professional. La seva experiència humana és garantia d'una sòlida preparació per al ministeri presbiteral.

També va el meu agraïment als seus pares i familiars per la participació que han tingut en la maduració d'aquestes vocacions. I als sacerdots, pel seu treball ministerial i el seu testimoniatge de lliurament generós a l'Església i als germans, que mou, sens dubte, aquests joves a seguir aquest camí que han vist realitzar en la vida dels seus sacerdots amics.

Gràcies també a totes les parròquies, comunitats i realitats eclesials perquè amb la pregària per les vocacions i el treball pastoral participen també en la tasca vocacional. Si tenim una acció pastoral dirigida als joves, tindrem les vocacions sacerdotals que l'Església necessita.

Gràcies finalment al Seminari i als seus formadors i alumnes, que acullen aquestes noves vocacions i les ajuden a formar-se adequadament en l'aspecte humà, espiritual i pastoral per esdevenir sacerdots sants, sense oblidar l'aspecte acadèmic, del qual tenen cura les facultats eclesiàstiques de Teologia i de Filosofia.

Tots els diocesans són responsables de les vocacions sacerdotals i han d'ajudar el nostre Seminari. En depèn el futur de la missió de l'Església a Barcelona i també, si ens és possible, desitgem ajudar, amb esperit missioner, les diòcesis necessitades d'arreu del món.

“SENYOR, QUÈ MANEU QUE FACI JO?”

Mons. Joan Enric Vives, arquebisbe-bisbe d’Urgell

En aquest Any teresià el lema del **Dia del Seminari** és una de les belles frases de Sta. Teresa de Jesús, "**Vostra sóc, per a Vós vaig néixer: què maneu que faci jo?**". És d'un famós poema seu en què s'ofereix totalment al seu Senyor, a qui estima sense reserva ni duplicitat. Sap que tot en ella ve de Déu, i vol tornar-li-ho amb generositat. Estimar, servir, donar-se sense retenir res... només desitjant i elegint ser estimada per Jesús, i tenir el privilegi de ser "*Teresa de Jesús*" i que Ell sigui "*Jesús de Teresa*". El lema ens situa en el camí de l'obediència a Déu, i no dels gustos i interessos propis. Ens recentra en Déu, ens treu de tota mundanització que busca la glòria de si mateix i no la de Déu. Així parlava amb passió de formador el Papa Francesc als seminaristes i novicis el juliol de 2013: "Convertir-se en sacerdot, no és primer de tot una elecció nostra. Més aviat és la resposta a una crida i a una crida d'amor. Sento alguna cosa dins, que m'inquieta, i jo responc que sí. En la pregària, el Senyor ens fa sentir aquest amor, però també a través de nombrosos signes que podem llegir en la nostra vida, a través de nombroses persones que posa en el nostre camí. I l'alegria de la trobada amb Ell i de la seva crida porta a no tancar-se, sinó a obrir-se; porta al servei a l'Església". Necessitem anar creant un clima favorable a l'escolta de la crida del Senyor amb atenció, i col·laborar perquè la resposta dels joves sigui humil, compromesa, totalitzant i eclesial.

En aquests últims tres anys a Espanya hem passat de 132 nous ingressos l'any 2012, a 311 el 2013, i a **347 el 2014**, que en números totals significar passar de 1.307 seminaristes majors el 2012, a 1.321 el 2013, i als **actuals 1.357 seminaristes**. Signe real per a l'esperança. A la nostra Diòcesi tenim actualment **5 seminaristes**, i en els dos últims anys **hem pogut ordenar 3 nous sacerdots**. Donem-ne gràcies a Déu! Les tres claus més importants de la pastoral vocacional continuen essent les famílies que viuen i transmeten la fe amb paciència i fervor; les comunitats parroquials missioneres, acollidores i vives, que practiquen la caritat i la cultura de la trobada, sempre recolzades per l'escola; i els mateixos sacerdots que són testimonis feliços de l'Evangelí amb autenticitat i coherència.

Hem de presentar de nou **la vida com a "vocació"**. Déu ens vol per a alguna cosa més que per ser feliços sols, rics i egoistes; que la vida es viu de veritat donant-la, regalant-la, posant-la al servei del nostre proïsme, a exemple de Jesús, fent-nos deixebles seus. "La formació dels seminaristes és una experiència discipular, que apropa al Crist i permet conformar-se cada vegada més a Ell", proposa el Papa Francesc, i "no pot ser una tasca que s'acaba, perquè els sacerdots mai no deixen de ser deixebles de Jesús, no deixen mai de seguir-lo". El Dia del Seminari, més enllà d'informar i de fer una necessària col·lecta d'ajuda, **ha de ser un feix d'iniciatives d'intercessió confiada** a l'Amo dels sembrats, perquè enviï més treballadors a les seves messes. Sense oració no hi haurà vocacions, no s'escoltarà la veu de Déu que crida, no creixerà l'Església, ni els evangelitzadors. Sense oració no hi haurà formació ni discerniment evangèlic. Sense oració, l'Esperit Sant no ens podrà donar els sants sacerdots que tant necessitem.

PER QUÈ NO CAPELLÀ?

Mons. Francesc Pardo, bisbe de Girona

Dijous, festa de sant Josep. Per això, el proper diumenge és el Dia del Seminari. S'escau una reflexió.

Cal una primera convicció: que hi hagi capellans suficients o no és una responsabilitat, certament, del bisbe, dels preveres, dels diaques... però, alhora, de tot el poble fidel, de tots els qui formem l'Església diocesana, i també d'alguna manera dels ciutadans que viuen en els nostres pobles i ciutats.

Quan escric aquestes ratlles he comptat que durant el 2014 vaig celebrar l'enterrament de 14 preveres i només en vaig ordenar un. D'aquí que sovint escolto aquesta pregunta: «Com s'ho farà, senyor bisbe?». Jo rectifico immediatament: «No com m'ho faré, sinó com ens ho farem tots plegats».

Quan, des de les parròquies, a mi o al bisbe de Girona del moment se li demani un capellà, com ha succeït tantes vegades —«envii'ns un rector!»—, qui hi anirà? Amb qui comptarà el bisbe per poder-l'hi enviar?

Més encara, fa uns mesos vaig rebre un acord de la junta de govern d'un municipi de 5.000 habitants amb aquestes termes: «Petició d'un capellà de conformitat amb el Codi de Dret canònic 517, 2». I concreten: «És d'interès general l'exercici de les següents funcions: administració del baptisme; administració del sagrament de la confirmació als qui es trobin en perill de mort; administració del viàtic i de la unció dels malalts; l'assistència al matrimoni i la benedicció nupcial, la celebració de funerals, la celebració eucarística més solemne el diumenges i festes de precepte... i altres». Atenció: és la junta de govern d'un municipi qui em demana un capellà amb un acord oficial.

Jo vaig quedar sorprès. Tanmateix, immediatament vaig constatar que tenien raó, que la responsabilitat del mossèn en un poble, vila o ciutat també és una qüestió d'interès general.

Per tant, la qüestió de les vocacions és una qüestió de la qual som tots responsables. Ras i curt: és d'interès general!

La segona convicció és que el ministeri ordenat és fonamental a l'Església. Que hi hagi capellans és del tot necessari per a la missió de l'Església. Es pot parlar de les formes, condicions, requisits del ministeri o servei presbiteral, però cal disposar dels capellans necessaris per exercir la missió que els pertoca en el Poble de Déu.

El mateix Crist els necessita per fer-se present i continuar actuant avui en la nostra vida i en la nostra història; i les persones els necessitem. Crist els necessita per donar-se —«preneu i mengeu això, que és el meu cos»—, per inserir-nos en la vida de Déu, Pare, Fill i Esperit Sant: «Jo et batejo...»; per expressar les paraules que ens ofereixen el perdó i la pau: «Jo t'absolc dels teus pecats»; per pregar i beneir els qui es comprometen a estimar-se tota la vida en el matrimoni, esdevenint sagrament o signe visible i eficaç de l'amor de Déu enmig dels seus i dels altres companys de camí. Crist, Paraula Vivent de Déu, necessita veus que es facin ressò permanent de la seva paraula, i no només veus, sinó vides que parlin, si cal, més que les mateixes paraules.

A més, cal guiar el gran o petit ramat de les parròquies; cal organitzar, acompanyar i formar tots els qui serveixen els germans, especialment els més necessitats, tot reconeixent-hi el veritable rostre del Crist. A més, cal anar construint l'Església com a comunitat missionera o evangelitzadora, acollidora i samaritana en el si de la nostra societat. Aquesta Església que s'ha de fer veïna de tothom i compartir, com Jesús, penes i alegries.

És clar que cal comptar amb els laics i religiosos, però qui els ajudarà a descobrir la seva missió? Qui els acompanyarà i els farà costat? Qui els formarà? Qui els mantindrà l'esperança i la il·lusió quan el poc èxit – segons el món– els desanimi i els aclapari? El prevere, el capellà, el rector, el vicari...

Només em cal un prec: ajudem els nois a fer-se la pregunta «per què no capellà?». Si no els ajudem potser no se la faran. Ajudem-los i acompanyem-los perquè sigui generosos a dir «sí».

El proper diumenge, preguem per les vocacions, valorem els seminaristes i col·laborem en el sosteniment del nostre seminari.

APRENDRE A ESCOLTAR DÉU EN EL SILENCI

Mons. Joan Piris, bisbe de Lleida

El proper diumenge dia 22 celebrem com cada any l'anomenat Dia del Seminari, i vull fer una crida especialment a aquells joves i no tan joves que han sentit d'alguna manera la vocació al sacerdoci ministerial (algun d'ells m'ha dit que no ho descarta, però vol pensar-ho més). Els convido a detenir-se un temps i a posar-se a l'escolta del Déu que segueix cridant-los. I a fer-ho fixant-se en una experiència viscuda pel profeta Elies (cf. 1Re 19,3ss) que va viure una crisi de sentit, com la de molts joves d'avui.

Elies arriba a la muntanya de l'Horeb fugint i cansat física i moralment. A mesura que va caminant va fent també un camí en el seu interior. Havia tingut molt èxit en la seva missió i, malgrat tot, ha entrat en una profunda crisi. Abans tenia molta seguretat i ara se sent desorientat i insegur davant el seu futur, es lamenta de les seves febleses i decideix posar fi a la seva carrera (19,4). Va fugint, però l'ofega la solitud personal, ningú el comprèn i vol reorientar la seva vida. Viu un moment de llum i de gràcia que li dona forces (19,8), però segueix tancat en si mateix –de fet s'instal·la en una cova–. Percep que Déu segueix cridant-lo a l'etapa decisiva de la seva vida i, de fet, tindrà una profunda experiència de Déu en aquella muntanya, però ha hagut de superar resistències interiors i fer un pas endavant per veure la vida des d'un nou angle.

El relat és especialment suggeridor: “Surt i estigues dret davant Jahvé” (19,11). Per fi percep que Déu es manifesta en la nit fosca de la seva vida. Però no és el Déu que esperava: el Déu de la victòria, del poder, del triomf sobre els adversaris. És un Déu de silenci i de pau. Elies s'imaginava que el Senyor estava en el vent impetuós, un huracà tan violent que esberlava les muntanyes i esmicolava les roques... Però el Senyor no hi era, en l'huracà, i continua el desconcert.

Déu no se li manifesta de manera sensible i llevant-li els dubtes. Déu es revela d'una forma inesperada: en un “murmuri d'un ventijol suau” (19,12), en el silenci, en el misteri, en la transcendència. Li demana veure'l amb més profunditat i exigència. Això és important: només des d'aquesta perspectiva podrem entendre també el silenci de Déu en la creu de Jesús, un silenci eloqüent que no és absència de comunicació sinó lliurament de la Paraula. Una paradoxa que resumirà magistralment sant Joan de la Creu en el seu *Càntic Espiritual*: “La música callada, la solitud sonora, la cena que recrea i que enamora”.

Cal posar-se així davant Déu per acollir la seva crida, la seva Paraula, amb atenció contínua i sortida permanent de si mateix, silenci, temps per a escoltar, per “estar amb Ell”. Amb un diàleg que pot començar amb la pregunta: què busques?; i continuar amb una altra pregunta: què vols que faci, Senyor?, obrint-se a la veu de Déu en actitud

receptiva. Això demana l'esforç de sortir de nosaltres mateixos, dels nostres habituals soliloquis, i establir un diàleg real amb Aquell que segueix cridant i esperant respostes generoses. El drama espiritual d'Elies ens ajuda a rellegir la nostra pròpia experiència de cridats per a ser enviats a un món necessitat de transformació.

ELS SACERDOTS QUE ESTIMEM

Mons. Agustí Cortés, bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Quan s'apropa el dia de les vocacions sacerdotals i del Seminari, sentim que ens toquen un dels punts més sensibles de la vida eclesial. Perquè sense sacerdots no pot existir l'Església i sense bons sacerdots no pot existir una autèntica Església de Jesucrist. I perquè l'afirmació inversa també és veritat: tant el nombre de vocacions com la seva autenticitat depèn del "nombre de cristians autèntics" que hi ha a la nostra Església. És a dir, el Seminari, el conjunt de vocacions al sacerdoci, és com un dels paràmetres principals que fan servir els metges per mesurar la salut d'una persona en una revisió mèdica general, o com l'observació dels fruits d'un arbre, el seu nombre i la seva qualitat, per deduir si l'arbre està bé, si és bo o no, com ens va ensenyar Jesús (cf. *Mt* 7,16-20).

Així doncs, a tots ens preocupa la quantitat de vocacions al sacerdoci, el nombre de seminaristes que es preparen per rebre el ministeri sacerdotal, tant com la seva qualitat de fe i vida lliurada i unida a Jesucrist. Però aquesta preocupació retorna sobre nosaltres mateixos. Perquè en definitiva "de tal Església, tals sacerdots; de tals cristians, tals ministres que els serveixen".

Es veu això amb tota claredat, si traslладem aquest principi a la relació que va tenir santa Teresa d'Àvila amb els sacerdots. Els qui han estudiat aquest aspecte de la seva vida, ponderen en primer lloc el profund afecte que els professava. Sempre van ser presents en tota la seva biografia; sense ells santa Teresa no hagués estat el que va arribar a ser, ni hagués pogut realitzar la seva obra. Per això ella sempre els "va defensar", sense faltar a la veritat. Com mou observar D. Julián d'Àvila, que amb una confiança total la segueix i la recolza en els seus viatges i fundacions, fins en les situacions més difícils, tot i ser un ancià, alliberant-la de la seva solitud i el seu desconcert, assegurant-li el seu suport sacerdotal; i el tracte amb Gaspar Daza o Gonzalo d'Aranda i la seva mateixa relació amb sant Joan d'Àvila, i molts d'altres. I comprovem la seva maduresa en l'amor, per saber destriar les febleses de sacerdots com les del jove rector de Becedas i l'ambigüitat del sacerdot sevillà Garcíálvarez, sense retirar-los el sincer afecte i el reconeixement. I l'eficàcia de la seva oració d'intercessió perquè un sacerdot surti d'una situació irregular... Un autor conclou en aquest sentit:

"Teresa els va correspondre (als sacerdots), introduint-los en el seu món de Déu i fent-los tastar els fruits i consols de l'oració".

Una Església que estimi així els sacerdots i els senti inserits en la seva vida d'aquesta manera és una Església fecunda. L'espiritualitat teresiana necessita ser adaptada a la que és pròpia dels sacerdots seculars, però la seva inspiració ha ajudat molts. Tenim a prop els testimoniatges de dos sacerdots diocesans, que il·luminats per l'espiritualitat de santa Teresa, van fundar sengles obres o carismes a l'Església: els sants Enric d'Ossa (Companyia de Sta. Teresa) i Pedro Poveda (Institució Teresiana).

La reforma de l'Església que s'anelava i promovia al segle XVI tant o més que avui, requeria sacerdots de ciència i virtut. Així ho va expressar repetidament sant Joan d'Àvila en els seus *Memoriales*.

- Sense sacerdots savis i sants no hi ha possible Església reformada.
- Evidentment d'aquestes dues qualitats la més important és la virtut.
- Aquesta, la virtut, neix de la trobada de fe i la vivència d'amor amb Jesucrist que s'encomana i es comparteix a l'Església.

En el camí de la virtut hom es fa capaç de sentir la crida de Crist a seguir-lo com a apòstol. Qui respon es gira cap als germans a l'Església i es posa a servir-los rentant-los els peus i preparant la taula de la Paraula i de l'Eucaristia. Aquest és un sacerdot.

«SENYOR, QUÈ MANEU QUE FACI JO?»

Mons. Josep Àngel Saiz, bisbe de Terrassa

Un any més celebrem el Dia del Seminari. Avui som convidats especialment a pregar el Senyor que enviï obrers a la seva collita i que aquells que ja han donat la seva resposta positiva es mantinguin en la fidelitat a la vocació. El lema que ha estat escollit és una frase de la mística d'Àvila: «Senyor, què maneu que faci jo?» tenint en compte que ens trobem en plena celebració de l'Any Jubilar Teresià. Es tracta d'una resposta d'amor i de confiança que neix de l'experiència de l'amor de Déu. És un lema molt significatiu per al Dia del Seminari perquè resumeix amb lucidesa la resposta lliure de la persona cridada després d'aquest inefable diàleg vocacional que s'estableix amb Déu en la intimitat del cor.

Santa Teresa cerca sempre la voluntat de Déu, s'abandona confiadament a les seves mans, i aquesta recerca serà el dinamisme que l'empeny en les seves peregrinacions de fundadora i també en la seva peregrinació interior. Ella és una veritable mestra de vida cristiana per als fidels de tots els temps i ens ensenya a sentir realment la set de Déu que roman al fons del cor humà; complirà la voluntat de Déu en la pràctica de les virtuts evangèliques: el deseiximent dels béns materials, la humilitat com a actitud per a viure amb realisme i amor a la veritat, la determinació com a fruit de l'audàcia cristiana; i especialment, l'esperança teològica, que ella descriu com la set d'aigua viva, la set de Déu a partir de la trobada amb Jesucrist.

Per a ella la vida cristiana és autèntica relació personal amb Jesús, que culmina en la unió per gràcia, per amor i per imitació. Ens ensenya la importància de la pregària, que —en la seva llengua original— és «tratar de amistad, estando muchas veces tratando a solas con quien sabemos que nos ama» (Vida 8,5). La recerca de la voluntat de Déu la porta a un amor incondicional a l'Església. Manifesta un viu sentit de pertinença a l'Església davant els episodis de divisió i conflicte del seu temps. Ella reforma l'Orde carmelità amb la intenció de servir i defensar millor l'Església i està disposada fins i tot a donar la vida per ella. Al final de la seva vida, manifesta el seu goig per morir com a filla de l'Església.

És ben conscient que la voluntat de Déu és la santedat dels seus fills, el desenvolupament ple de la seva realitat de fills. Té una idea molt clara de la plenitud de Crist, que el cristià ha de viure cada vegada amb més intensitat i aprofundiment. Un camí de santificació que tots estem cridats a viure, cadascú des de la nostra vocació personal, al servei de l'Església i dels germans. Al final del recorregut del Castillo interior, en l'últim estatge, descriu aquesta plenitud, portada a terme amb la inhabitació de la Santíssima Trinitat, en la unió amb Crist a través precisament del misteri de la seva humanitat.

Preguem, doncs, per les vocacions. Ajudem el Seminari. Que l'exemple de santa Teresa, profundament contemplativa i eficaçment activa, ens impulsi també a nosaltres a cercar

sempre i en tot moment la voluntat de Déu, a dedicar cada dia el temps adequat a la pregària, a estimar i defensar sempre l'Església.
«Senyor, què maneu que faci jo?»

SENYOR, QUÈ MANEU QUE FAÇA JO?

Mons. Enric Benavent, bisbe de Tortosa

Diuenge que ve, després de la solemnitat de Sant Josep, celebrarem en la nostra diòcesi el dia del Seminari. La realitat del nostre seminari, com la de moltes altres del nostre entorn, és humil: aquest curs han ingressat dos joves, pel que actualment són tres els qui s'estan preparant per al sacerdoci. Davant d'aquesta realitat, us vull invitar a què agraiïm al Senyor el testimoni de generositat d'aquests joves i que pregueu per ells, perquè siguin fidels a la crida del Senyor, superen les dificultats que puguen aparèixer en el seu procés vocacional i creixi en ells el desig d'entregar la seua vida per Ell. Gràcies a Déu estan vivint amb goig el camí cap al sacerdoci i açò ens ompli a tots d'alegria i d'esperança: a les seues famílies, a les seues parròquies i a tota la comunitat diocesana.

En els meus anys de sacerdot i de bisbe he tingut l'ocasió de parlar amb molts joves que es trobaven en procés de discerniment vocacional. Cada vegada que algun d'ells em manifestava el seu desig d'ingressar en el seminari, tenia la sensació que el Senyor li estava fent un regal a l'Església. Tota vocació al sacerdoci és sempre, i més en els nostres temps, un regal del Senyor a l'Església i al món. Amb humilitat demanem-li també que no deixi d'enviar obrers a la seua Església.

El lema d'enguany evoca la figura de Santa Teresa de Jesús. El secret últim de la seua vida no va ser altre que preguntar-se constantment en la pregària què era el que el Senyor li manava, i créixer en el desig d'obeir amb generositat a la voluntat de Déu. Aquest és el camí de la santedat i, per tant, de tota vocació cristiana. Davant d'aquest testimoni de vida i de fe, recordem a tots els joves que també s'han fet aquesta pregunta davant del Senyor, han escoltat la seua crida al sacerdoci i s'han decidit, amb el risc que suposa per a un jove actualment respondre amb generositat al Senyor.

La vocació és un do del Senyor, però nosaltres tenim la responsabilitat de crear espais on els joves puguen preguntar-se davant del Senyor: "Senyor, què maneu que faci jo?". Les famílies cristianes han d'educar als seus fills perquè descobrisquen que el més important és arribar a conèixer la voluntat de Déu sobre les seues vides. En les parròquies i moviments de joves hem de crear un ambient d'oració i de servei que desperte en ells el desig d'entregar-se al Senyor per a servir els germans.

Estimats joves, com a bisbe vostre us animo a què no tingueu por de plantejar-vos aquesta pregunta davant del Senyor. Si sentiu que el Senyor us crida, no tingueu por ni rebutgeu aquest sentiment: madureu la vostra decisió en la pregària, creixeu en l'amistat amb el Senyor, demaneu consell a un sacerdot amic i sigueu generosos amb Déu. En un món de vegades tan egoista no oblideu que per a un cristià "Fa més feliç donar que rebre" (Ac 20,35).

Que Sant Josep, patró de l'Església, intercedisca per aquells que han estat cridats al sacerdoci i concedisca als joves cristians el desig d'estar disposats a fer el que el Senyor els mane.

QUARESMA AMB SANTA TERESA. LES VOCACIONS SACERDOTALS

Mons. Romà Casanova, bisbe de Vic

En la vida de santa Teresa tenen un paper molt important els sacerdots, tant en la infància i joventut, com després en la vida religiosa i de fundadora, quan va tenir un tracte constant amb els confessors i consellers per tal de discernir la voluntat de Déu. Ella sabia com és de gran el ministeri del sacerdots en l'Església de Crist i el que això demana: «Entendí bien cuán más obligados están los sacerdotes a ser más buenos que otros» (Libro de la vida, 38, 23).

Santa Teresa, inspirada pel Senyor, veia clar, en aquells «tiempos recios» —tan semblants en molts aspectes als nostres—, que calia vida intensa i humil de pregària i sacrifici per a ser en el cor de l'Església ferment d'unitat i de caritat. Per això deia a les seves filles: «Lo que hemos de pedir al Señor (es que) a los capitanes de este castillo o ciudad los haga muy aventajados en el camino del Señor» (Camino de perfección, 3, 2). Perquè el sacerdoti demana donació total: «Y si en lo interior no están fortalecidos en entender lo mucho que va en tenerlo todo debajo de los pies y estar desasidos de las cosas que se acaban y asidos a las eternas, por mucho que lo quieran encubrir han de dar señal» (ibídem, 3, 4).

La fundació de les Carmelites Descalces que fa santa Teresa té, doncs, aquesta finalitat ben clara de pregar pels sacerdots, perquè ella estava ben convençuda, pensant com pensa l'Església de tots els temps, que la clau de la collita de l'evangelització són els sants sacerdots. «Para estas dos cosas os pido yo procuréis ser tales que merezcamos alcanzarlas de Dios: la una, que haya muchos (sacerdotes), y a los que no estén muy dispuestos, los disponga el Señor, que más hará uno perfecto que muchos que no lo estén. La otra, que después de puestos en esta pelea, que —como digo— no es pequeña, los tenga el Señor de su mano para que puedan librarse de tantos peligros como hay en el mundo y tapar los oídos en este peligroso mar del canto de las sirenas» (ibídem, 3, 5). Santa Teresa de Lisieux, filla i deixeble de santa Teresa d'Àvila, expressava amb molta clarividència el perquè de la seva vida al monestir: «Jo he vingut per salvar les ànimes i sobretot a fi de pregar pels sacerdots... Oh mare meva! Que n'és, de bonica, la vocació que té per finalitat conservar la sal destinada a les ànimes! Aquesta vocació és la del Carmel, ja que l'única finalitat de les nostres pregàries i dels nostres sacrificis és la de ser apòstol dels apòstols, pregant per ells, mentre que ells evangelitzen les ànimes amb les seves paraules i sobretot amb els seus exemples» (Manuscrit A, 5).